

Daniëlle Schothorst

Verroest, een zwaard!

1. Kunnen meisjes voetballen? Gideon Samson
2. Afspraak in het bos Paul van Loon
3. Dubbelland Christel van Bourgondië
4. Techno Polly Wouter Kersbergen
5. Plankenkoorts Maria van Eden
6. De laatste bocht Henk Hokke
7. Stinky Bill speelt poker Martine Letterie
8. Wist je dat? Tijgers Alain M. Bergeron
9. Tijmen, de tijdreiziger Harmen van Straaten
10. Verroest, een zwaard! Daniëlle Schothorst

Leesleeuw is een uitgave van Uitgeverij Zwijsen, de grootste educatieve uitgeverij in het basisonderwijs op het gebied van lezen. De producten van Zwijsen sluiten aan bij de leesmethodes en passen goed bij het leer- en denkniveau van kinderen. Andere uitgaven van Zwijsen zijn Romponpom en maan roos viss.

© 2008 Tekst & tekeningen: Daniëlle Schothorst
Ontwerp: masja mols grafisch ontwerp, Tilburg
Vormgeving: De Witlofcompagnie, Antwerpen
Uitgeverij Zwijsen B.V., Tilburg
ISBN 978-90-487-2909-8

Voor België: Uitgeverij Zwijsen BE, Antwerpen
D/2016/1919/84

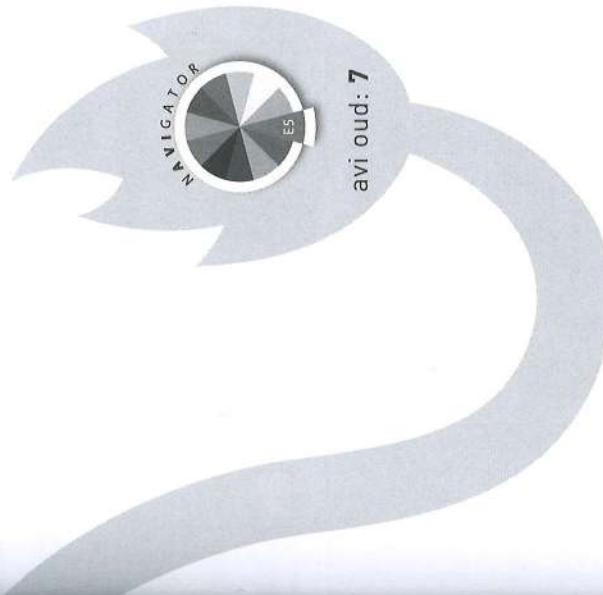
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hebt u vragen over Leesleeuw?	
Bel dan de Leesleeuw-klantenservice: 03 205 94 94	ME ME ME ME AV S 3 4 5 6 7 P CLUB S 3 4 5 6 7 8 P

LEESNIVEAU

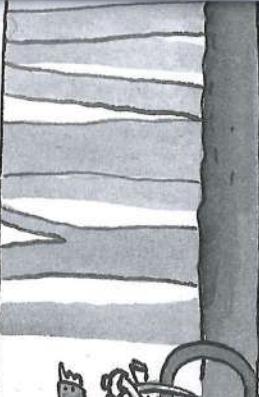
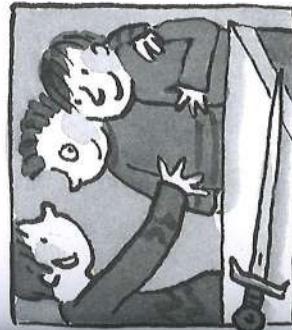
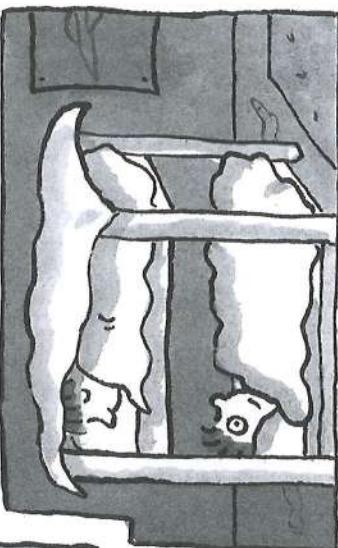
ME ME ME ME
AV S 3 4 5 6 7 P
CLUB S 3 4 5 6 7 8 P

Totgehoord door Cito I.s.m. RPC Group

av/ oud: 7

Kijk ook eens op www.leesleeuw.be.

Proloog

D**e** wind giert door het bos. Regen slaat tegen de bladeren van de bomen en doorweekt Roelof. Een felle bliksemlicht verlicht de hemel, gevolgd door een harde knal.

Angstig kijkt Roelof achterom. Waar zijn die struikrovers gebleven?

Hij kan het gedreun van paardenhoeven horen en misschien zelfs voelen. Vluchten! is zijn enige gedachte. Rennen, rennen, rennen ...

Het bos is donker, de neergussende regen verduisert alles. Roelof rent zigzaggend verder, springt over boomwortels en slaat met zijn vrije hand de takken uit zijn gezicht. In zijn andere hand klemt hij zijn zwaard stevig vast.

Weer een bliksemflits. De donder klinkt nu veel dichterbij. Roelof hoort de schreeuwende stemmen van de struikrovers. Een paard hinnikt.

'Nee,' fluistert Roelof. 'Ze mogen me niet te pakken krijgen.'

Maar hij is te laat; ze hebben hem al gezien. 'Daar! Daar is hij! Grijp hem!'

In paniek trekt Roelof de hoes van zijn zwaard. Dan springt hij een droge greppel over. De greppel is breed, té breed. Met een smak valt hij tegen de rand

aan. Zijn zwaard blijft in de bosgrond steken. Roelof heeft het niet in de gaten. Weg, denkt hij alleen maar. Ik moet hier weg.

Weer een flits. Binnen een seconde dreunt de aarde. Maar deze keer is het anders ... Roelof ziet hoe de flits zich in de aarde boort. Een vreemd blauw licht lijkt de lucht doormidden te splijten. Roelof blijft geschrokken staan en houdt zijn adem in. Takkens kraken, bomen vallen om en een ijskoude lucht daalt op hem neer. Het lijkt wel of alles trager gaat, alsof alles bevriest. Wat gebeurt er? Alles lijkt blauw en koud. Zo koud.

Het bos draait om hem heen. Hij hoort een manenstem schreeuwen. Dan raken zijn voeten los van de grond. Heel in de verte hoort hij de stem van de rovers.

'Weg! Hij is verdwenen!'

Paddenstoelen zoeken

‘We gaan vanmiddag naar het bos,’ zegt meester Simon als de klas eindelijk stil is. ‘Paddenstoelen zoeken.’
‘Joehoe!’ juicht de klas.
‘Op de fiets!’ lacht de meester vals. Het mieuert namelijk een beetje buiten.
‘Boehoe! Er wordt flink geprotesteerd.
‘Ik heb een lekke band, meester,’ zegt Casper met een grijns.

‘Jullie zijn toch niet van suiker?’ roept meester Simon boven het lawaai uit. Brian kijkt door het raam naar buiten. Ach wat, denkt hij, dat kleine beetje regen. Hij heeft er juist hartstikke veel zin in, maar de meester een beetje plagen blijft altijd leuk. Vanmiddag gaan ze met zijn allen gezellig naar het bos! Juf Heleen gaat ook mee. Het was eigenlijk haar idee. Juf Heleen loopt stage op de Claus-school. Dit is echt een superidee van haar!

‘s Middags regent het bijna niet meer. Wel is de lucht nog donker en grauw. De klas van meester Simon is er klaar voor!
‘Daar gaan we, jongens!’ roept de meester. ‘Ik fiets voorop en juf Heleen sluit de rij!'

Casper en Brian fietsen achter meester Simon aan. Ze worden slingerend gevuld door Danny en Stefan. Zo fierst de klas twee over de Mid-denweg.

Het is niet zo ver fietsen naar het bos, hooguit een kwartiertje. Als ze onder de snelweg door zijn gefietst, slaan ze links af, een zandweg in. Ze hobbelen en bobbelen het laatste stuk richting bos.

'Hier jullie fietsen neerzetten!' roept meester Simon luid. 'Zoek maar een boom uit.'

Casper kwakt zijn fiets op de grond.

'Boom, zei ik!' roept de meester.

Casper trekt een heel klein uitlopertje van een eik onder zijn fiets vandaan. 'Boom, meester,' zegt hij lachend.

'Wat ben je toch weer bijdehand,' zucht meester Simon.

'Bij de hand, bij de hand ... pak je vriendje bij de hand,' zingt Brian.

Danny en Stefan doen mee. En ook Meindert en Bjorn zingen nu uit volle borst. Ze liggen helemaal in een deuk.

'Hé, jongens,' roept Brian tegen zijn vrienden. 'Wij gaan samen in een groepje! Dat wordt lachen!'

Het laatste stuk moeten ze lopen. Wanneer ze bij een houten slagboom komen, zijn ze er.

'Oké, jongens en meiden!' roept juf Heleen. Even luisteren allemaal! Het is de bedoeling dat we padstoelen gaan bekijken. We laten de boel dus heel! Kijk hoeveel soorten je kunt ontdekken. Ik heb een boek meegenomen, dus je kunt opzoeken wat voor paddenstoel je hebt gevonden.'

Er wordt flink gekreund door een paar meiden. Juf Heleen kijkt streng om zich heen. Oei, ze lijkt al op een echte juf! Brian gaat tussen de meiden in staan en kijkt overdreven streng terug. Je kunt zien dat meester Simon moeite heeft om zijn lach in te houden.

'En dan nog wat!' brult juf Heleen. Even is ze stil tot ze ieders aandacht heeft. 'We dwalen niet te ver af! We blijven bij elkaar. Is dat duidelijk?' Brian staat zijn handen over zijn oren en roept: 'Wat zei ze?'

Juf Heleen kijkt hem dreigend aan.
'S.. s.. sorry, juf,' stottert hij. 'Ik zal gehoorzaam zijn.'

Casper kan zijn lachen niet meer inhouden en laat zich proestend op de grond vallen. 'Ik krijg de slappe lach,' hikt hij. 'Ik kom niet meer bij.' Bjorn sleurt hem weer omhoog. 'Bij de les blijven jij,' zegt hij, terwijl hij ernstig met zijn vinger in de lucht zwaait. 'Anders ...'

Zo trekt de klas vrolijk en lachend het bos in. Samantha vindt als eerste een paddenstoel. Zo'n mooie rode met witte stippen.

En ja hoor, daar gaat Brian weer. 'Op een grote paddenstoel ...'

'Rood met witte stippen!' brullen de jongens uit volle borst.

'Zat kabouter Spillebeen ...'

'O nee!' roept Meindert. 'Waar is Spillebeen? Help, Spillebeen is weg! Zoeken, jongens!' Danny laat zich op de grond vallen. 'Spillebeen, o lieve Spillebeen! Waar ben je nu?' Hij kijkt dreigend naar Samantha. 'Je hebt hem vast en zeker vertrapt!' 'Schei toch eens uit,' zegt Marije. Dan fluit juf Heleen op haar vingers. 'Ophouden

met die onzin! Samantha, weet jij de naam van deze paddenstoel?

'Vliegenzwam, juf.'

'Zeer goed, ga zo door.'

'O nee,' zegt Meindert. 'Spillebeen is door een zwerm vliegen ontvoerd. Niets meer aan te doen.'

'Vliegenzwam!' zucht Marije. 'Zwam, net zoals jij uit je nek zwamt!'

Na een minuut of tien hebben de jongens genoeg paddenstoelen gevonden. Dat vinden ze zelf tenminste. Het wordt tijd voor iets leukers.

'Vechten?' vraagt Brian aan de anderen. 'Met stokken? Dan doen we alsof het zwaarden zijn.'

'Goed plan!'

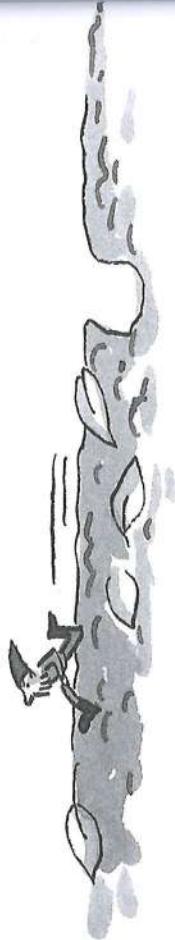
Ze zonderen zich stukje bij beetje van de groep af. Het mag natuurlijk niet te veel opvallen. Af en toe heeft Brian het idee dat iemand hen stiekem in de gaten houdt. Het zal vast de meester of juf zijn.

'Zag jij ook iets bewegen?' vraagt Brian voor de zekerheid aan Casper. 'Het lijkt wel of iemand ons bespiedt.'

'Huh, nee. Hoezo?'

'Niks, laat maar.'

Ze ontdekken een droge greppel, waar ze veel meer uit het zicht zijn. Dat is een prima plek om hun gevecht voort te zetten zonder dat de juf of meester

hen kan zien.

'Raar,' zegt Casper. 'Het lijkt wel of het hier veel kouder is.'

'Ja,' zegt Stefan. 'Je hebt gelijk. We moeten gewoon meer bewegen! Dan worden we vanzelf wel weer warm!'

Meindert maakt er weer een grap van. 'Hoe dieper we het bos in gaan, hoe kouder het wordt. Verderop bij het meertje woont het ijsmonster en dat lust graag jongetjes. Daar maakt hij ijsjes van!' 'Ja,' lacht Brian, 'nu word ik pas echt bang!'

Ze klauteren en klimmen en jagen elkaar na met hun namaakzwaarden.

'Raak!' roept Meindert.

'Ik ga het je betaald zetten!' Brian mept met zijn stok tegen die van Meindert.

'Dus niet! Die doet niets meer.'

Brians stok ligt gebroken op de grond. In zijn haast om met een nieuw zwaard verder te vechten, trekt hij zonder goed te kijken iets uit de grond. En dan is hij opeens sprakeloos ...

Het duurt even voor hij zijn stem weer gevonden heeft. 'Verroest, een zwaard!' roept hij luid. Brian kijkt verbaasd naar wat hij in zijn handen heeft. Het is geen stok, maar een zwaard. Een écht zwaard!

Een echt zwaard

Kijk, hier! Hij wijst naar een bosje varens.

'Geef dat zwaard eens.'

'Het is scherp hoor, meester,' waarschuwt Meindert.

Meester Simon laat zijn vingers langs het koude staal glijden en geeft het dan terug. 'Ik geloof dat we de politie moeten bellen.'

De jongens houden hun adem in. De politie!
'En dan?'

'Ik weet het niet. We zullen wel zien.' Meester Simon fluit schel op zijn vingers. 'Verzamelen!' brult hij.

'Nu al?' mopperen een paar meiden.

'Heleen, kom eens even!'

'Alle mensen!' roept ze, als ze het zwaard in Brians handen ziet. 'Waar heeft hij dat nu weer vandaan?' Meester Simon wrijft over zijn voorhoofd. 'Dit ding moet van iemand zijn, maar van wie?'

Terug bij de fietsen stoppen ze het zwaard in de fiestas van juf Heleen. Opgewonden komen de andere kinderen dichterbij. Een paar meiden hangen boven de fietsras. Ze zijn sprakeloos. En dat gebeurt niet vaak!

'Het is hier weer minder koud,' merkt Casper verbaasd op. 'Voel je dat?'

'Verroest,' zegt Brian. 'Je hebt gelijk. Vreemd ...'

Op de terugweg is Brian stiller dan anders.
'Wat is er?' vraagt Casper, die naast hem fierst.

Snel komt de rest van het groepje dichterbij. Niemand kan geloven dat Brian dat zomaar gevonden heeft.

Brian kijkt ongeloovig naar het zwaard in zijn handen. 'Ik ... ik dacht dat het een stok was.'

'Waar heb je die precies uit de grond getrokken?' vraagt Casper. 'Misschien ligt er nog meer ...'

Snel gaan ze zoeken rond de plek waar Brian het zwaard gevonden heeft. Ze voelen met hun handen in konijnenholen, graven in de dorre grond, zoeken tussen varens, totdat ...

'Jaaa!' roept Casper. 'Een hoes! Een hoes van hout!'
'Past het?'

Voorzichtig schuift Brian het zwaard in de hoes. Ze kijken elkaar glunderend aan. Het past! Brian laat zijn vingers voorzichtig over het handvat glijden. 'Hé jongens!' Meester Simon komt door de greppel aanlopen. 'Hoe gaat het met de paddenst...?' Dan kijkt hij met grote ogen naar het zwaard. 'Hoe kom je daaraan?'

'Ik trok het uit de grond. Ik lette niet eens goed op.' 'Mmm,' zegt meester, 'waar ken ik dat van?' Casper wrijft over zijn armen. 'En ik vond de hoes.

‘Ik vraag me af van wie dat zwaard eigenlijk is. En wat de politie ermee gaat doen. Ik mag het toch wel houden?’
‘Dat weet ik niet. Misschien wel. Zullen we anders na schooltijd teruggaan?’
‘Wat?’

‘Teruggaan, om nog verder te kijken.’

‘Ik mag niet alleen naar het bos.’

‘Hoezo?’ zegt Casper ondeugend. ‘Ik ben er toch ook. Eén en één is twee!’
‘Oké, dan bel ik straks naar huis en zeg dat ik bij jou speel.’

‘Prima, dan bel ik mijn moeder om te zeggen dat ik bij jou ben.’

Met dit vooruitzicht kijkt Brian alweer iets vrolijker.

Terug op school loopt meester Simon meteen naar Tanja, die net bezig is om koffie te zetten. Hij laat haar het zwaard zien.

‘Wil jij de politie bellen?’ vraagt hij. ‘Brian heeft dit in het bos gevonden.’

‘En ik de hoes?’ Casper en Brian staan vlak achter hem.

‘Ongelooflijk,’ zegt Tanja. ‘Wat een ding!’ Snel pakt ze de telefoon en toert een nummer in.

‘Naar de klas, jongens. Tanja komt zo wel even naar onze klas, met meer informatie.’

Vlak voordat de bel gaat, komt Tanja de klas in. ‘Ze komen het zwaard morgen aan het eind van de middag ophalen,’ vertelt ze. ‘Brian mag het niet houden; dat is verboden wapenbezit.’

Brian kijkt teleurgesteld. Hij had zó gehoopt dat hij het zwaard mocht houden. Stom van de meester, om de politie erbij te halen.

‘Kom op,’ zegt Casper die zijn vriend wil opvrolijken. ‘We gaan naar het bos.’
‘Ja,’ antwoordt Brian met een klein stemmetje.

‘Tanja, mag ik even mijn moeder bellen?’
‘En ik ook?’

Tanja knikt. ‘Voor deze ene keer dan. Zeker vanwege het zwaard? Dat snap ik best.’
Nou, denkt Brian. Voldens mij snap je er helemaal niets van, maar laat maar zo!

Casper belt eerst; daarna is Brian aan de beurt.
‘Hoi mam, ik ga bij Casper spelen. Ja, ik heb een sleutel. Wat eten we? O, lekker. Tot straks!’

Dat ging gemakkelijk!

Een vreemd verhaal

Brian en Casper stappen snel op hun fiets. Ze racen naar het bos. Deze keer zetten ze hun fietsen tegen de houten slagboom.

'Kom,' fluistert Brian geheimzinnig. 'We gaan rondkijken.'

'Ja, misschien vinden we nog wel iets ... of iemand ... Je dacht toch dat je bespied werd?'

'Doe niet zo griezelig!'

'Sssst! Ik hoor iets!' Casper blijft stokstijf staan.

'Doe normaal. Je moet me niet de stuipen op het lijf jagen. Dat is niet leu...' Brian heeft het ook gezien. Er bewoog iets in de greppel. Koude rillingen kruipen langs zijn rug. 'Zullen we anders teruggaan?' fluistert hij.

'Heel even.' Casper sluipt dichterbij. Voorzichtig ontwijkt hij de vele takken die op de grond liggen. Ja! Daar zag hij het weer. Hij draait zich om naar Brian, maar die heeft zich achter een boom verscholen.

'Kom terug!' wenkt Brian met zijn armen.

Maar Casper negeert hem en sluipt verder in de richting van de greppel. Precies bij de plek waar het zwaard in de grond zat, zit nu iemand. Zie je wel! Brian had gelijk! Ze werden toch bekken!

'Kom terug,' piept Brian, die het ook gezien heeft. Vanuit de greppel springt opeens een jongen omhoog. Hij kijkt verwilderd en angstig tegelijk. 'Ik schrik me kapot!' roept Casper. Dan draait hij zich om naar zijn vriend. 'Brian, geen paniek, man! Het is maar een jongen, geen enge vent of zo. Hoewel hij er als een idioot uitziet! Moet je zijn kleren zien!'

De jongen maakt aanstalten om weg te rennen, maar lijkt zich dan te bedenken. 'Ik zag jullie eerder vannmiddag,' zegt hij met een vreemde tongval. 'Jullie hebben mijn zwaard meegenomen!'

'Jouw zwaard? Maar ik heb het gevonden!' Brian is intussen dichterbij gekomen. Dit vindt hij niet eerlijk! De jongen beweert zomaar dat het zijn zwaard is. 'Dat zwaard zat gewoon in de grond,' zegt hij boos. 'Ik heb het gevonden!'

'Weet ik, dat heb ik gezien.'

‘Dus jij zat vanmiddag aan de bosrand verscholen?’
De jongen knikt. ‘Het is mijn zwaard. Ik ben gestrukeld toen ik op de vlucht was.’
‘Ja, ja,’ zegt Casper. ‘Wat een fantasie!’
‘Toen ik viel, bleef het zwaard in de grond steken.
En ik had geen tijd om het weer te pakken.’
‘Tuurlijk, heel logisch,’ zegt Casper spottend. ‘En voor wie was je dan op de vlucht?’
De jongen kijkt angstvallig om zich heen. ‘Struikrovers,’
vers.

‘Nog meer fantasie!?’

De jongen stampst met zijn voet op de bosgrond.
Hij kijkt boos en verontwaardigd. ‘Struikrovers, ja!
Maar ze waren openens verdwenen. Of beter gezegd:
Ik was openens weg!’
Brian laat zijn ogen rollen. ‘Hoezo? Jij bent hier toch?’

‘Maar waar is hier dan? Het bos komt me bekend voor en toch ook weer niet. Ik hoor in de verte allemaal rare geluiden. En jullie zaten op van die vreemde dingen met een soort wielen.’

Brian kijkt de jongen verbaasd aan. ‘Kom je van een andere planeet of zo?’
De jongen kijkt hem niet-begrijpend aan.
‘Je gaat me toch niet vertellen dat je niet weet wat een fiets is. Toch?’
De jongen schudt zijn hoofd. ‘Een wat?’

‘Niet te geloven,’ Casper kijkt Brian verbaasd aan.
‘Of die jongen is van lotje getikt, of er is wel iets héél vreemds aan de hand.’
Brian knikt. ‘Wie ben je dan, als ik vragen mag?’
‘Roelof, schildknaap van jachtslot De Eese.’
‘De Eese?’ Brian wijst naar het oosten. ‘Maar dat is het landhuis hier verderop!’
‘O ja?’ Roelof kijkt blij. ‘Dan ben ik bijna thuis!’
‘Ho, wacht eens even.’ Casper steekt zijn hand ophoog. ‘Zei jij schildknaap?’
Roelof knikt.
‘Dat bestaat niet. Schildknapen zijn er al eeuwen niet meer.’

‘Eeuwen?’ vraagt Roelof ontzet.

'Ja, eeuwen. Je bent antiek! Je weet niet eens wat een fiets is en hebt het over struikrovers. Ik krijg sterk het vermoeden dat je niet van deze tijd bent! Van welke tijd?'
'2008.'

'Merlijn!' gilt Roelof in paniek. 'Dat kan toch helemaal niet? Ik wil naar huis!'
'Tja,' zegt Brian aarzelend. 'Als jij echt uit een andere tijd komt, kan dat denk ik niet zomaar.' Casper kijkt zijn vriend bezorgd aan. 'Ben jij ook al gek geworden?' vraagt hij. 'Dit kan toch helemaal niet? Het klinkt belachelijk allemaal.' Brian knikt. 'Het klinkt idioot, maar als het toch waar is?'

'2008?' Roelof slikt zijn tranen weg en vertelt hakenelend zijn verhaal. 'Echt waar, ik lieg niet. Ik werd achtervolgd door struikrovers. Het is tegenwoordig niet zo veilig meer in dit bos. Ik heb nog nooit zo hard moeten lopen! Het onweerde verschrikkelijk. De ene flits volgde onmiddellijk na de andere en toen kwam de laatste donderslag. Alles leek langzamer te gaan. Er was een blauw schijnsel waar heel veel kou vanaf kwam.'

'Kou? Dat voelden wij vanmiddag ook hier, maar ...' Brian geeft Casper een flinke por in zijn zij. 'Sssst! Laat hem vertellen. Het klinkt best spannend.' 'En toen ... ik weet niet hoe het gebeurde. Ik

voelde mijn voeten loskomen van de grond en toen werd ik duizelig. Ik hoorde de struikrovers in de verte roepen dat ik verdwenen was. Hier in dit bos kwam ik weer bij.'

'Vet.'

'Huh? Wat je zegt ben je zelf.'

'Nee, nee, dat zeggen we als iets cool is.'

'Cool?'

Casper haalt zijn schouders op. Die jongen is echt antiek.
"Toen ik bijkwam, hoorde ik allerlei stemmen. Ik dacht eerst dat het weer struikrovers waren.
'Maar wij waren het.'

"Ja, en jij vond mijn zwaard. Waar is het nu?"

Brian zucht eens diep. 'Op school.'

'School?' Roelof kijkt hem niet-begrijpend aan.
'2008, weet je nog? Hier is alles anders.' Roelof schudt zijn hoofd. 'Ik wil het niet geloven, zucht hij. 'Ik wil alleen maar naar huis.' Brian heeft een idee. 'Laten we naar het landhuis lopen. Dan kan Roelof zelf zien dat het nu anders is. Als hij het niet zelf ziet, gelooft hij ons nooit.'

Het is maar een klein stukje lopen. Al na een minuut of tien staan ze bij de opritlaan.
'En?' vraagt Brian.
Roelof schudt zijn hoofd. 'Het ziet er zó anders uit,'

fluistert hij teleurgesteld. ‘Waar moet ik nu heen? Brian slaat een arm om zijn schouders. ‘Geen pa-niek,’ zegt hij. ‘Er zit niets anders op dan met ons meegaan.’

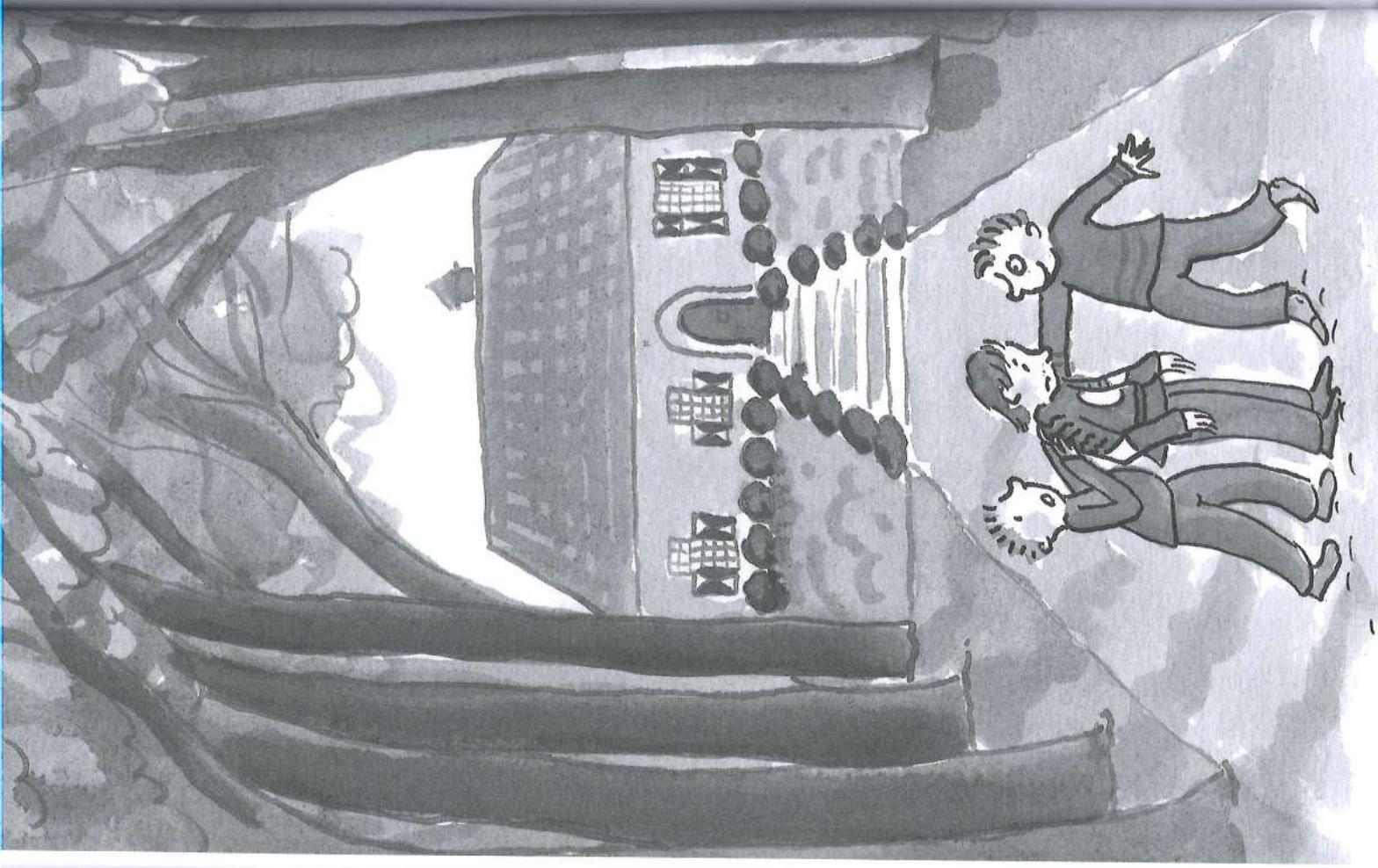
‘Ja!’ roept Casper. ‘En dan?’

‘Geen idee, dat zien we nog wel. Misschien kunnen we iets op het internet vinden over een mysterieuze verdwijning op het landgoed.’

‘Goed plan, zeg! En dan?’

Brian haalt zijn schouders op. ‘Eén ding tegelijk graag. Ik verstop hem gewoon op mijn kamer. Totdat we meer weten. We moeten eerst achter de computer duiken. Maar mijn moeder mag het niet weten. Ik mag alleen in het weekend vriendjes laten logeren. We moeten dus doodstil zijn.’

‘Spannend,’ zucht Casper.
‘Ja, eigenlijk wel. Ga je mee, Roelof? We eten vanavond spaghetti!’

Alles is vreemd

‘Ga maar zitten, heer,’ zegt Brian op zijn deftigst. ‘Het is niet echt een paard, maar we komen er wel mee vooruit.’
Roelof kijkt nieuwsgierig naar de fiets.
‘Kijk, ik zit op het zadel. Dat is dit ding.’ Brian klopt op zijn zadel. ‘Jij gaat hierop zitten, de bagagedrager. Maar pas als ik fiets, anders ben je te zwaar. Snappie?’

Roelof staart onnozel naar de fiets.

‘Volgens mij snapt hij het niet. We doen het wel even voor.’

‘Goed plan, Cas.’

Na een minuut of tien heeft Roelof door hoe het werkt. Maar echt fijn vindt hij het niet.

‘Oef, mijn bips,’ zegt hij.

Casper en Brian gieren van het lachen. ‘Bips! Kont zul je bedoelen!’

Al slingerend fietsen ze over het hobbige bospad. Bij de weg aangekomen, springt Roelof opens van de fiets en duikt de struiken in.

‘Wat doe jij nu?’ roept Casper. ‘Ik schrik me een ongeluk!’
‘Ja, kom uit de struiken en ga weer achterop zitten!’ Brian trekt Roelof aan zijn mouw.

‘Wat zijn dat?’ fluistert Roelof angstig. Hij wijst naar de weg.
‘Wat?’

‘Dat, die, die ...’
Casper staat zichzelf voor zijn hoofd. Natuurlijk!
Roelof heeft nog nooit auto’s gezien!

‘Dat is een auto,’ zegt hij. ‘Daar kun je in rijden.
Dat gaat kei snel. Ze zijn helemaal niet eng en bijten ook niet.’

‘Maar dat lawaai ...’
‘Dat hoort zo. Het kan nog erger!’

Roelof kijkt hem angstig aan.
‘Er gebeurt niets, echt waar. Kom zitten, dan fietsen we verder.’

Aarzelend stapt Roelof weer op. Doodsbang is hij.
Hij klemt zich stevig vast aan Brian.

Als ze onder de snelweg door fietsen, wordt het Roelof te veel. Hij verstopt zijn gezicht in Brians jas en weigert te kijken. Ze fietsen stevig door. Hoe sneller ze bij Brian thuis zijn, hoe beter het is.
‘Mijn moeder is nog in de stad,’ zegt Brian. ‘We kunnen hem gemakkelijk naar boven smokkelen. Ze komt toch bijna nooit op mijn kamer. Dat vindt ze maar een stinkhol dat ik zelf moet uitmesten!’
‘Slaap je in een stal?’ vraagt Roelof met gesmoorde stem.

‘Nee, joh! Ik heb een superkamer! Maar het is wel een beetje een zootje. Dat is nu wel handig, zo kunnen we je goed verstoppen.’

De jongens maken een scherpe bocht naar rechts en rijden een woonwijk binnen.

‘We zijn er. Doe je ogen maar open.’

Knipperend kijkt Roelof om zich heen. ‘Wat een rare huizen,’ zegt hij. ‘En overall staan van die enge, blinkende monsters.’

‘Kom.’ Brian steekt zijn sleutel in het slot.

Meteen klinkt er een oorverdovend geblaf uit de hal.

‘Dat is Morris,’ zegt Brian. ‘Hij doet niets.’

Roelof kijkt vol ontzag naar de grote haarbal die luid blaffend tegen Brian opspringt.

‘Hé, Morris,’ zegt Casper, en hij woelt met zijn hand door zijn ruige haar. ‘Lang niet gezien!’

Roelof zet aarzelend een stap op de mat.
‘Willen jullie iets lekkers, jongens?’ vraagt Brian.

‘Cola en chips?’

‘Mag jij dat doordeweeks?’ Casper trekt speels aan Morris’ staart.

‘Nee.’ Brian schudt ondeugend zijn hoofd. Hij schenkt drie glazen vol en pakt een zak chips uit de voorraadkast. ‘Paprikasmaak, goed?’
Casper knikt. ‘Mmmm, lekker!’

Roelof ruikt voorzichtig aan zijn glas. ‘Oef,’ zegt hij.
‘Iets prikt in mijn neus!’
‘Dat is koolzuur.’ Brian neemt een grote slok en laat daarna een flinke boer. ‘Daar kun je goed van boren!’

Roelof neemt een slok en proest het meteen weer uit. ‘Merlijn!’ vloekt hij. ‘Wat vies! Heb je ook geen water?’

Casper lacht en trekt de zak chips open. 'Proef eens,' zegt hij.

Aarzelend neemt Roelof een handje chips aan.

'Mmm,' zegt hij met volle mond.

'Laten we naar boven gaan, jongens. Mijn moeder kan hem maar beter niet zien.' Brian loopt de trap naar zolder op. 'Mijn kamer is boven op zolder.'

Er is maar één deur op zolder. Daar hangt een poster van een straaljager op.

'Kom binnen,' zegt Brian.

'Merlijn,' zucht Roelof, 'wat heb ik nu aan mijn paard hangen!'

Brian kijkt trots de kamer rond. Tegen de rechte wand staat zijn stapelbed. Ook daar hangt een gave poster. Er tegenover staat een luie stoel en een kastje met een tv erop. Zijn bureau is amper te zien door de grote hoeveelheid speelgoed en strips en strips en een berg kleren. Ertussenin staat een computer.

Roelof laat zich op de grond zakken en aait de vloerbedekking. Dan gaat hij liggen en schuurt met zijn wang over het oppervlak. 'Oh,' zucht hij, 'dát is lekker zacht, zeg!'

'Doe normaal!' roept Brian. 'Dat is gewoon vloerdekking! Je lijkt wel een ... een ...?'

'Holbewoner?' vraagt Casper.

'Ga zitten en eet wat chips of zo.'

Roelof kijkt hem schuldig aan. Hij kijkt om zich

heen en besluit om op de stoel te gaan zitten. ‘Ook al zo lekker,’ mompelt hij.

Brian zet de computer aan.

‘Wat is dat voor ding?’ vraagt Roelof verbaasd.

‘Dat is de computer, super cool. Je kunt erop intenetten, maar dat is lastig uit te leggen aan een holbewoner. Alles wat je wilt weten, kun je erop vinden. Je kunt ook e-mailen. Dat doen we ook regelmatig.’

‘E-mailen?’

‘Dat is een soort brief, maar dan niet met de gewone post.’

Roelof haalt zijn schouders op. ‘Jullie lijken wel gek hier,’ fluistert hij.

‘Ik zal het even voordoen.’ Brian tikt op de computer razendsnel een kort berichtje aan Casper.

‘Nu klik ik op “verzenden” en zoefff, weg is het! Het komt meteen bij Caspers computer aan. Dus als hij nu thuis was geweest, zou hij het meteen kunnen lezen. Gaaf hè?’

‘Merlijn,’ fluistert Roelof vol ontzag. ‘Dat gaat toch echt even sneller dan een postduif! Of een koerier!

Misschien is het bij jullie toch zo gek nog niet ...’

‘Waar moeten we beginnen?’ vraagt Brian.

‘Eh ...’ Casper denkt na. ‘Jachtslot De Eese.’

Brian tikt de letters in en drukt op de entertoets.

‘Daar komen we niet verder mee,’ zucht hij. ‘Hier staat: jachtslot De Eese, een unieke vergaderlocatie. Casper kijkt over zijn schouder mee. ‘En er staat een hotel op het landgoed. Dat is dus niks. We moeten verder zoeken. Zoek op verdwijning van schildknaap.’

‘Niks. *Not found.*

‘Zoek op ... eh ... blauw licht?’

‘Niks! Dan krijg je een sprookje van Grimm over een heks en een soldaat. Ik geloof niet dat dit iets is.’

‘Probeer eens “legende” en “De Eese”.

Brian tikt razendsnel de woorden in: legende Eese. Entér. ‘Ja! Hebbes!’

Roelof en Casper buigen zich naar voren. Boven aan een stukje tekst zien ze een plattegrond van het oude

landgoed. In een oud handschrift zijn er woorden op geschreven. Ze lezen: jachtslot, stallen, Woldberg, Eesemeer en krater.
‘Wat zou dit te betekenen hebben?’

Vijf eeuwen geleden ontstond er grote ophef over een vreemd blauw licht in de bossen van jachtslot De Eese. Volgens enkele bronnen verdween er tijdens een onweer een jongeman op raadselachtige wijze. Er werd beweerd dat de vermistे jongen vanuit het niets verdween in een ijskoud licht. Dit verhaal werd veelal niet geloofd, omdat de bron zelf destijds flink veel wijn had genuttigd en een volkommen onbetrouwbaar persoon was. Maar toch ... Waar is die verdwenen jongen gebleven? Is hij gewoon weggegaan of is er werkelijk iets met hem gebeurd? Waar komt die mysterieuze kaster in het bos vandaan? En waarom was nou net die plek in het bos zo koud? De wildste verhalen deden de ronde. Was er heksery in het spel?

‘Ik print dit stuk uit,’ zegt Brian. ‘Hier hebben we tenminste wat aan.’
‘Zou die kaart nog kloppen?’ vraagt Casper.
Brian ploft op het onderste bed neer. Hij steekt de zak chips vooruit. ‘Geen idee. En nu? Ik bedoel, dit is wel een heel vreemd verhaal. Maar ik geloof het wel.’

‘Ik ook,’ Casper kijkt nadenkend uit het raam. ‘Niet te geloven. Jij bent die vermisté jongen.’ Roelof knikt langzaam. ‘Merlijn,’ zucht hij. ‘En wat doen we nu?’

‘Ik denk dat we morgen toch weer naar het bos moeten,’ zegt Brian nadenkend. ‘Na schooltijd dan. We gaan op zoek naar die krater. Misschien worden we dan wat wijzer.’

Casper slaat zichzelf voor zijn hoofd. ‘Stik, morgen moeten we natuurlijk naar school. Wat doen we dan met Roelof?’

‘Wel,’ zegt Brian. ‘Daar heb ik al over nagedacht! Hij kijkt Roelof lachend aan. ‘Morgen neem ik je mee naar school. Ik zeg wel tegen meester Simon dat je een neef uit Vlaanderen bent. En dat je hier logeert vanwege problemen en zo.’

‘Super,’ zegt Casper.
Roelof knikt. ‘Oké,’ zegt hij. ‘Ik ben je vette neef uit Vlaanderen!’

Casper begint te lachen. ‘Maar je kunt niet in deze kleren mee naar school! Dan sta je voor schut!’
‘Hij moet maar iets van mij aandoen,’ zucht Brian.
‘Hoewel jij veel groter bent ...’

‘Ik neem morgen wel iets mee,’ zegt Casper. ‘Een broek en een T-shirt of zo. Er ligt nog een lading vele te grote kleren in mijn kast. Dan moeten we wel extra vroeg op school zijn, hoor!’

Ze storten zich weer alle drie op de chips.

'Oké, dat was probleem nummer één,' Casper loopt weer naar het raam. 'Er zit me toch iets niet lekker. Nog even over dat onweer, Roelof. Het werd opeens koud, vertelde je?'

Roelof stopt net een handvol chips in zijn mond.

'Pfeel fkoud,' zegt hij.

Casper heeft een denkrimpel in zijn voorhoofd. 'En er was een blauw schijnsel?'

Roelof knikt met volle mond.

'Vreemd.' Casper trekt de zak naar zich toe. 'Brian, wij hadden het daar ook zo koud, weet je nog? In die greppel! Het was daar veel kouder dan ergens anders in het bos!'

'Ja,' zegt Brian. 'Dat is waar; het viel echt op. Zou dat iets te betekenen hebben?' Casper haalt zijn schouders op. 'Wie weet. Dat zien we morgen misschien.'

'En hoe zit het met mijn zwaard?' vraagt Roelof. 'Geen idee,' zucht Brian. 'De politie komt het morgenmiddag ophalen. Ik verwacht niet dat we het nog terugkrijgen.'

Verstoppen!

Oeps! Morris hard blaffen.

'Mijn moeder!' roept Brian verschrikt.

Casper kijkt snel op zijn horloge. 'Is het al zo laat? Ik moet naar huis!'

'Nu al?' Brian slaakt een diepe zucht. 'De tijd vliegt voorbij. Roelof, jij moet even hier blijven en stilzijn. Mijn moeder mag niet weten dat je hier bent. Straks belt zij de politie ook nog.'

'Ik ben thui-uis!' roept Brians moeder. 'Ik oo-ook!' roept hij terug. 'We komen eraa-haan!' En tegen Roelof zegt hij: 'Blijf hier! Ik breng je straks eten en drinken. Maar wees stil!'

Roelof kijkt hem ernstig aan. 'Ik wil naar huis.' 'Dat snap ik best, maar ik weet niet hoe. Houd je zo stil als een muis!'

'Piep!' doet Casper, maar hij kijkt wel ernstig. Brian en Casper lopen samen naar beneden.

'Dit is echt niet normaal,' zegt Brian. 'Geloof jij het?' Casper knikt. 'Dat zwaard,' zegt hij, 'dat zwaard is echt. En die kou!'

'Weet ik, maar het is zo raar allemaal! Dit kan toch eigenlijk niet?'

'Wat kan niet?' vraagt zijn moeder nieuwsgierig.
'Niks, mam. We hadden het over eh ... eh ... een computerspelletje!'

'Zouden jullie niet bij Casper gaan spelen?
'Eh, ja maar ...' Verder komt Brian niet. Zijn moeder hoort hem amper.

'Hoe was het vandaag in het bos?' vraagt ze.

Casper en Brian kijken elkaar verschrikt aan. Ze kan toch niet weten dat ze vanmiddag stiekem naar het bos zijn gegaan?

'Met school? Jullie gingen toch paddenstoelen zoeken?'

'O. Dit raad je nooit!' roept Brian. Hij kijkt zijn vriend opgelucht aan. 'We waren aan het spelen toen de meester even niet keek, en je zult niet geloven wat ik vond!'

'Wat dan?' Zijn moeder zet een volle boodschappentas op het aanrecht.

'Raad dan!'

'Eh, een konijn?'

'Nee! Fout! Het leeft niet!'

'Een horloge?'

'Fout.' Brian springt op en neer. 'Een zwaard!'

'Een wat?' Zijn moeder laat wat boodschappen vallen. Een paar appels rollen over de grond.

'Een zwaard, mam, een écht zwaard! Ik dacht dat het een stok was en trok het uit de grond!'

'En ik heb de hoes gevonden!' zegt Casper, terwijl hij de appels probeert te pakken.
'Ja, zeg! Waar is dat ding dan?'
'Op school. Tanja heeft de politie gebeld. We moeten het inleveren, maar dat wil ik niet.'
'Verboden wapenbezit,' zegt Casper wijs.
'Alle mensen! Dat heb *jij* weer!'
'Ja, met Brian Blom is het leven nooit stom!'

Zodra Casper weg is, sprint Brian weer naar boven.
'We gaan zo eten, hoor!' roept zijn moeder hem nog achterna.
Met een klap slaat hij de deur achter zich dicht.
Roelof schrikt en duikt meteen onder het bed.
'Ik ben het maar.'
'Laat me dan niet zo schrikken. Waar bleef je nu?
Ik moet heel nodig plassen!'
'Kom,' fluistert Brian. 'We moeten een trap omlaag, daar is de wc.'

Hij neemt Roelof mee en duwt hem de badkamer in.
'Merlijn,' zegt Roelof. 'Wat is dit?'
'De badkamer,' Brian zet de wastafelkraan aan.
Daar schrikt Roelof van. 'Hoef je niet eens te pompen?'
Brian schudt lachend zijn hoofd. 'En dit ...' hij wijst naar de witte pot, 'dit is de wc. Daar kun je op zitten. En zo trek je door.'

'Merlijn!' roept Roelof. 'Het lijkt wel tovenarij!'
'Wacht maar tot je de televisie hebt gezien!'
Brian laat Roelof achter in de badkamer en wacht voor de deur. Alles verloopt rustig. Snel sluipen de twee weer naar de zolder. Halverwege de trap wordt Brian geroepen.
'Het eten is klaar!'
'Ik kom!' roept hij hard terug. En op fluistertoon gaat hij verder: 'Roelof, je moet even wachten totdat ik klaar ben met eten. Ik neem straks voor jou iets te eten mee. Ondertussen kun je wel tv-kijken.'
Brian zet de televisie aan en zapt tot hij de juiste zender heeft gevonden. 'Hebbes! Lachen man. Deze tekenfilm ken ik al. Die is echt grappig!'

Roelof kijkt vol ontzag naar de televisie. ‘Heb jij soms een toverstok?’ vraagt hij, terwijl hij naar het ding in Brians handen kijkt.
Brian schudt zijn hoofd. ‘Hiermee zet ik hem aan en uit. Of ik kies een andere zender.’
Roelof voelt met zijn handen achter de televisie. ‘Hoe kunnen die poppetjes nu rennen? Wie doet dat?’ Hij klopt een paar keer op het scherm.
‘Niet doen, straks gaat hij kapot. Kijk nu maar gewoon.’ Hij duwt Roelof in de luie stoel. Voordat hij de deur achter zich dichttrekt, legt hij zijn vinger op zijn lippen. ‘Zo stil als een muis,’ fluistert hij.

‘Wat ben je stil,’ zegt zijn moeder tijdens het eten. ‘Normaal gesproken klets je over van alles en nog wat. En je hebt nog wel zo’n spannende dag gehad. Ik begrijp er helemaal niets van.’
‘Ik ben een beetje moe,’ mompelt Brian terug. Maar in werkelijkheid zit hij te bedenken hoe hij een bord eten naar boven kan smokkelen. Zonder gezien te worden natuurlijk! En hoe moet het vanavond als Roelof moet plassen? En morgenvroeg, wanneer ze naar school gaan?

‘Volgens mij moet je vroeg naar bed vanavond,’ zegt zijn moeder.
‘Ja,’ zegt Brian vlug. ‘Goed idee, mam!’
Zijn moeder kijkt hem vragend aan. ‘Voel je je wel

helemaal lekker?’

Hij knikt en slikt tegelijkertijd zijn laatste hap door.

‘Ik ga, eh... naar bed.’

‘Hè?’

‘Eerst boven nog even tv-kijken en dan meteen slapen.’

Ze haalt haar schouders op. ‘Gezellig hoor,’ mompert ze.

‘Ja, ja,’ zegt hij ernstig, ‘de spanning was wat veel vandaag.’

‘Natuurlijk, schat. Slaap lekker. Ik laat Morris wel uit.’

‘Bedankt, mam!’ Het was eigenlijk zijn beurt van-

daag. Brian treuzelt wat, tot zijn moeder de riem van Morris pakt. Zodra hij de deur hoort dichtvallen, trekt hij een bord uit de kast en vult dat met restjes spaghetti en een berg tomatensaus. Hop, wat kaas eroverheen, klaar! Hij pakt ook twee grote kwark-toetjes en propt een vork en twee lepels in zijn broekzak. Dit moet genoeg zijn, denkt hij.

Brian trekt de deur van zijn kamer open, maar ziet geen Roelof. ‘Waar ben je?’ roept hij.

Hij hoort geritsel onder zijn bed. En ja hoor, daar ligt Roelof, bevend als een rietje.

‘Wat is er?’ vraagt Brian. Maar dan valt zijn oog op

de tekenfilm is afgelopen en nu is er een film over leeuwen bezig. Hij ziet nog net hoe twee wijfjes een gazelle verslinden. ‘Haal die beesten hier weg,’ fluistert Roelof bang. Met één druk op de knop is de tv uit en kruipt Roelof weer tevoorschijn. ‘Ze zijn niet hier; het is maar televisie. Kijk, ik heb eten voor je.’

Roelof kijkt naar het bord spaghetti. ‘Wat is dit? Hij trekt aan een lange sliert en laat die voor zijn gezicht bungelen. Dan stopt hij de sliert in zijn mond. Met zijn vingers trekt hij nog een paar slierten naar boven en propt ook die in zijn mond. ‘Volgens mij heb je trek,’ zegt Brian droog. ‘Hier, neem een vork.’

Hij kijkt toe hoe Roelof in een oogwenk zijn bord en het kwarktoetje leeg heeft. ‘Neem mijn toetje ook maar.’

Roelof likt het bakje helemaal schoon.

‘We hebben niet veel tijd, mijn moeder kan elk moment terug zijn. Je moet snel naar de wc en dan weer terug,’ Brian steekt zijn hoofd om de deur en gluurt de trap af. Niemand te zien.

Roelof haast zich naar de badkamer. Ondertussen bouwt Brian het bovenste stapelbed dicht als een hut. Als mama vannacht komt kijken ziet ze vast niets! Dan hoort hij Morris blaffen. Ze is al thuis! Met veel lawaai stampft hij de trap af en komt tot zijn opluchting Roelof halverwege tegen. ‘Snel,’ sist hij tegen hem. ‘Dan hoort mijn moeder je niet. Kan het ook wat zachter?’ klinkt haar stem van beneden. ‘Ik zie al stukjes plafond naar beneden komen.’

‘Echt waar?’ fluistert Roelof verschrikt.

Brian ligt lang te woelen die nacht. Er is ook zoveel gebeurd vandaag. Hij vond een zwaard. Toen vond Casper een hoes. En ze vonden een jongen uit een ver verleden. Een legende over een blauw licht. En tussendoor werd ook nog eens de politie gebeld! Raakt hij zijn zwaard kwijt aan de politie? Of aan Roelof?

Naar school

D_e nacht is rustig verlopen. Mama heeft gelukkig niets gemerkt. Nu ze in de badkamer is, nemen Roelof en Brian hun kans waar. Roelof ziet er gek uit in Brians kleren. Alles is veel te klein. ‘Snel naar beneden. Jij verstopt je in de schuur terwijl ik een lading broodjes smeer.’ Zo zacht ze kunnen, sluipen ze langs de badkamer en verder naar beneden. Morris ligt te slapen in de keuken, maar springt overeind als hij de jongens ziet. Snel maakt Brian de achterdeur open en duwt Roelof naar buiten. ‘Hier, een dikke trui; het is nog fris. Ik kom je vanzelf halen.’ Roelof rilt. ‘Heb je het koud?’ ‘Nee,’ Roelof schudt driftig zijn hoofd. ‘Ik vind het eng. Het is allemaal zo vreemd hier. Hoe ziet zo’n school eruit?’ ‘Gewoon.’ Pfff, hoe moet hij dat nu even snel uitleggen? ‘Het is een gebouw met een soort kamers, klaslokalen noemden we die. Wij zitten dus in de klas van meester Simon.’ ‘O,’ zegt Roelof verbaasd. ‘En zitten jullie dan de hele dag op van die fetsdingen?’

Brian schiet in de lach. Hij ziet het al voor zich! Niemand op een stoel, maar iedereen op zijn fiets in de klas. En meester Simon die van ellende in zijn centje in het fiersenhok zit ... ‘Nee,’ zegt hij. ‘We zitten gewoon op stoelen. School is best leuk! Er wordt veel gelachen!’

En daar moet Roelof het voorlopig mee doen, want Brian hoort zijn moeder de trap af komen.

De fietstocht naar school verloopt niet helemaal vlekkeloos. Ze moeten langs de Middenweg en daar rijden niet alleen fietsen, maar ook veel auto’s. Telkens als ze worden ingehaald, knijpt Roelof Brian bijna fijn.

‘Je breekt mijn ribben, man! Er gebeurt helemaal niets! Maar dan moet je wel normaal doen, anders liggen we straks onder een auto!’

Dat blijkt genoeg te zijn. Roelof wordt eindelijk rustig. ‘Dat blijkt genoeg te zijn. Roelof wordt eindelijk rustig.

Het is nog vroeg als ze bij het fietsenhok aankomen, maar Casper staat al te wachten.

‘Waar bleven jullie toch?’ roept hij. ‘Ik sta hier al uren!’

‘Echt waar?’ vraagt Roelof verbaasd.

‘Natuurlijk niet. Hij overdrijft graag.’ Brian zet zijn fiets in het rek.

‘Ik heb hier wat kleren,’ zegt Casper. ‘Die zijn groter

dan wat je nu aan hebt.' Hij kijkt Roelof lachend aan. Het ziet er niet uit zo! Een broek die ver boven zijn enkels hangt!

'Kleed je maar snel om op de wc.' Ze proppen Roelof in het kleine hokje en geven hem een andere broek en een T-shirt aan.
'Dat is stukken beter,' zeggen ze goedkeurend als Roelof weer naar buiten komt.

Als ze de klas binnenglopen, vergeet Roelof dat hij alles maar eng vindt. Zijn ogen zien maar één ding. Daar, op het bureau van meester Simon, ligt zijn zwaard te glanzen.

'Mijn zwaard,' zuchten Brian en Roelof tegelijk. 'Jullie zijn vroeg, jongens.' Meester Simon komt de klas binnen met een kop koffie in zijn hand. 'Hé? Hebben we een nieuwe leerling? Daar wist ik helemaal niets van.'

'Wel meester,' antwoordt Brian met zijn liefste glimlach, 'dit is mijn neef uit Vlaanderen. Hij loeert bij ons en ik dacht dat u het niet erg zou vinden als hij een dagje meekomt. Toch?'

'Tuurlijk niet! Kom er maar bij, knul. Hoe meer zielen, hoe meer vreugd.' Meester Simon neemt een flinke slok van zijn koffie. 'Hè bah,' moppt hij.

'Die koffie op school is echt ondrinkbaar. Mondje dicht, hoor,' zegt hij als hij de inhoud van het kopje

in de plantenbak giet.

'Zielig voor die plant,' zegt Casper.

'Ja,' beaamt Brian. 'Het is gewoon mishandeling, meester!'

'Eh... Ik ga even een kopje thee halen.' Meester Simon vlucht snel de klas uit.

De bel gaat en de klas stroomt langzaam vol.

'Een nieuwe?' wordt er aan alle kanten gevraagd. Annarens geeft Samantha een por in haar zij. 'Is hij niet iets voor jou?' vraagt ze plagend. 'Best wel een lekker ding, hoor!'

'Zal ik vragen of hij verkering met je wil?' doet Noa een duif in het zakje.

'Schei uit!' roept Samantha. 'Vraag zelf lekker verkeering!'

Marije kijkt Roelof dromerig aan. 'Misschien wil ik wel met hem gaan,' zucht ze. 'Hoe zou hij heten?' 'Daar zijn we zo achter. Wacht maar ...' Samantha is nooit ergens bang voor en springt razendsnel op Roelof af. 'Hoi,' zegt ze. 'Ik ben Samantha. En jij bent ...?'

Roelof kijkt haar verschrikt aan.

'Laat hem even bijkomen,' zegt Brian. 'Hij is niet nieuw. Hij is, eh, mijn neef uit Vlaanderen. Roelof loeert bij mij.'

'Jammer, Marije!' roept Samantha door de klas. 'Hij is familie van Brian. Daar wil je geen liefje van zijn. De meiden duiken weg als Brian zijn schrift naar Samantha gooit.'

'En gooien kan hij ook al niet. Kijk maar, wel een meter ernaast!'

'Wraak!' roept Casper om zijn vriend te helpen.

Hun wraakactie wordt vroegrijdig afgebroken wan-ner meester Simon de klas binnenkomt met een kop thee. 'Rustig, jongens,' zegt hij.

De meiden giechelen nog wat na en kijken naar Roelof, die gespannen tussen Brian en Casper in zit. 'Ik wist niet dat je familie in Vlaanderen had,' zegt Meindert.

'Heb ik ook niet,' fluistert Brian geheimzinnig. 'Ik lichtsnelheid te maken. Misschien is het daardoor

leg het straks in de pauze wel uit.' 'Meneer Blom, stilte alstublieft!'

Het is voor Roelof haast onmogelijk om de les te volgen. Hij snapt er niets van. In de pauze krijgen ze pas de kans om de andere jongens in te lichten. Ze krijgen het hele verhaal te horen. Ook wat ze op internet gevonden hebben. En over hun plannen voor die middag.

'Cool, man!' roept Meindert, die de kaart bekijkt. 'Wat een verhaal! Maar hoe is hij nou precies hier gekomen?'

Casper heeft wel een idee. 'Ik heb vannacht iets bedacht. Misschien zit er een soort zwart gat in het bos.'

'Zwart gat?' Brian denkt hier even over na. 'Nee,' zegt hij dan. 'Zwarte gaten zitten in de ruimte. Maar zou het wel zoets kunnen zijn? Het klinkt wél zo ...'

'Wat is een zwart gat?' vraagt Roelof. 'En dan nog iets: het was helemaal niet zwart, maar blauw!'

'Een blauw gat?'

'Voetballen?' vraagt Samantha, die langsrent.

Niemand reageert op haar vraag.

'Saaie pieten!' roept ze naar de jongens.

'Wel,' gaat Casper verder. 'Een zwart gat heeft met lichtsnelheid te maken. Misschien is het daardoor

wel een gat in de tijd geworden!
Er wordt flink gesnoven.

‘Wacht even,’ zegt hij. ‘Ik bedoel, Roelof had het over een bliksemlicht met blauw licht en kou.
Daarna was hij opeens hier. Ten eerste: een flits van onweer is wit, niet blauw. Ten tweede is zo’n flits niet koud, maar juist ontzettend heet. Er kan zelfs vuur ontstaan door onweer.’

‘Ja, dat is waar,’ mompelen de anderen in koor.

‘Zou die ene, speciale bliksemflits een gat in de tijd gemaakt kunnen hebben? Waardoor nu alles anders is gegaan? Wat denk jij ervan, Roelof?’

‘Ik weet het niet.’

‘Oké,’ zegt Stefan. ‘Het klinkt logisch, maar de vraag is: hoe moet hij terug? Zou dat gat in de tijd er nog zijn? Ik bedoel, misschien kan hij daar ook weer door terug. Hebben jullie daar wel aan gedacht?’

‘Briljant!’ Brian springt opgewonden op en neer en slaat Roelof op zijn schouder. ‘We gaan vanmiddag op zoek naar het gat! Ja toch, jongens? We gaan met zijn allen!’

De rest van de ochtend letten de jongens niet meer zo goed op. Ze zijn allemaal opgewonden over het idee van een gat in de tijd. Zou het waar kunnen zijn?

Roelof blijft maar aan zijn zwaard denken. Het ligt

niet meer op het bureau van meester Simon, maar op een tafeltje bij Tanja. Het ligt te wachten tot de politie het vanmiddag komt ophalen.

Meester Simon zucht eens diep en overdreven hard. ‘Niemand luistert nog naar me,’ zegt hij met een pruillip. ‘Wat is er toch aan de hand, jongens? Ik verwacht dat jullie vanmiddag weer goed opletten!

‘Anders ...’

Brian lacht uitdagend. ‘Anders wat, meester?’

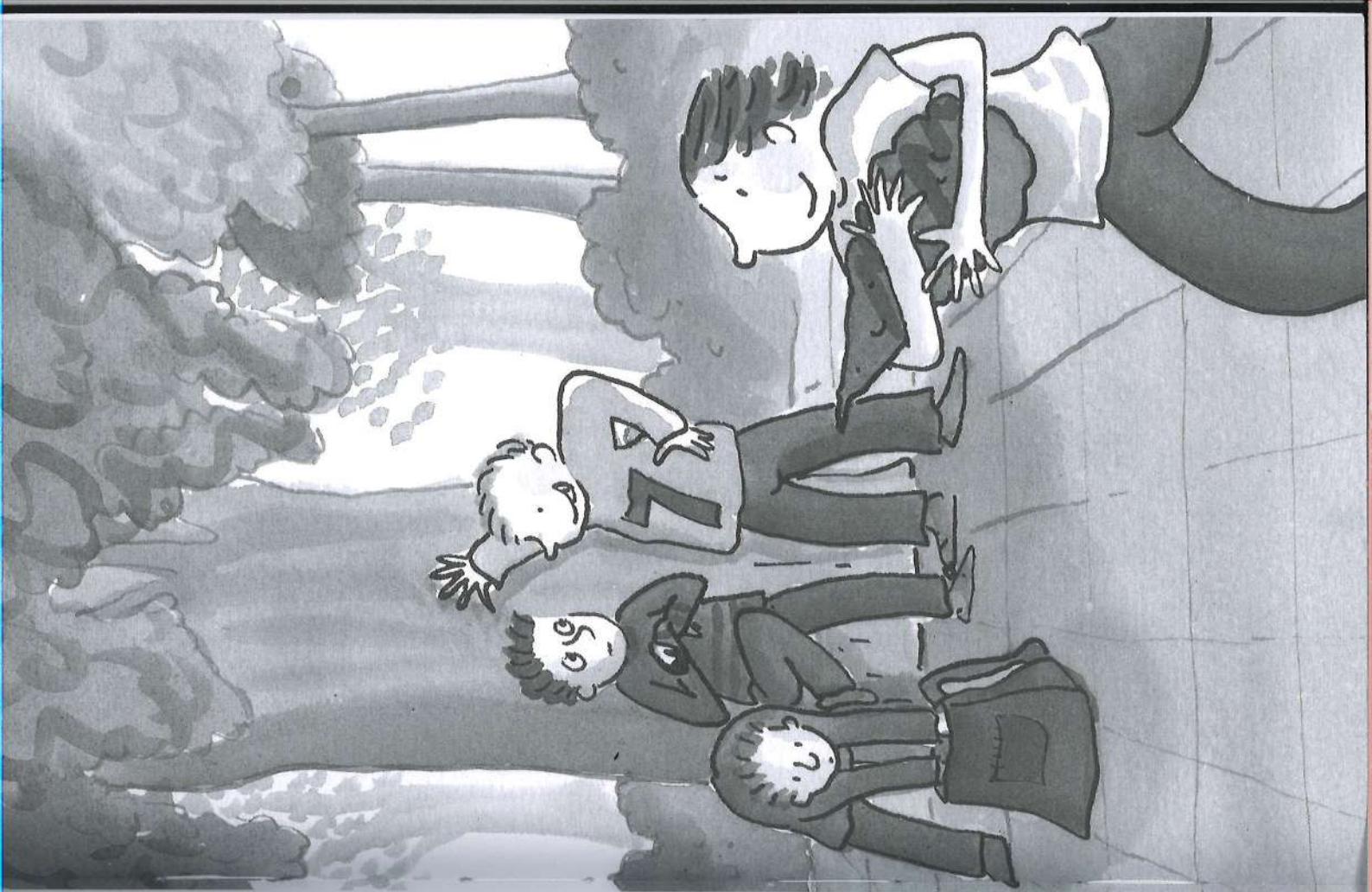
‘Ik vraag mijn moeder of je tussen de middag bij ons mag eten, Roelof,’ zegt Brian als de bel is geluid. ‘Daar is ze altijd heel gemakkelijk in. Dan hoeven we tenminste niet zo moeilijk te doen.’
Als de jongens buiten staan, rent Roelof opeens terug naar binnen.
‘Wat ga je doen?’

‘Plassen,’ roept hij, ‘ben zo terug!’
Ze blijven onder de grote esdoorn staan wachten.

‘Ik vind het best eng,’ zegt Brian.
‘Wat?’ vraagt Casper, terwijl hij in zijn tas graaft.
‘Wel,’ dat gat in de tijd. Stel je voor dat een van ons er per ongeluk in loopt.’

‘Wel,’ zegt Meindert met een grijns op zijn gezicht.
‘Als we dat nu allemaal doen, dan heeft meester Simon maandag het heel makkelijk!’

Hoewel Meindert er een grapje van maakt, blijft het

toch wel aan Brian knagen.
‘Ik ben er weer,’ zegt Roelof. Hij heeft zijn dikke trui onder zijn arm. ‘Warm, hè?’ zegt hij.
Brian kijkt hem verbaasd aan. ‘Warm? Fris juist.
Maar goed, holtbewoners zullen wel wat gewend zijn.’

‘Mam?’ roept Brian als hij de deur opendoet.

‘Hoi lieverd,’ zegt zijn moeder.

‘Dag mevrouw.’ Roelof geeft Brians moeder een hand. ‘Ik ben Roelof.’

‘O, wat netjes ben jij,’ zegt Hoor je dat, Brian?
‘Ja mam, heel netjes. Ik heb toch zulke goed opgevoede vrienden! Daarom heb ik een vraag! Mag Roelof blijven lunchen? Zijn moeder moet onverwacht werken.’

‘Dat is goed, knul.’

Zo, denkt Brian. Nog even en ik ben de smoezenkampioen.

Die middag zijn ze superdruk in de klas. Meester Simon wordt er gek van! Gelukkig is er vandaag een knutselmiddag en gaat de tijd razendsnel voorbij. Tanja steekt haar hoofd om de deur. ‘Ik geloof dat de politie al geweest is,’ zegt ze. ‘Het zwaard is in ieder geval weg. Ik verwacht dat we er later wel meer over zullen horen. Ik bel ze anders maandag

wel even.'

Roelof kijkt snel naar zijn schoenen.

Brian knijpt zijn vuisten dicht. Het is niet eerlijk, denkt hij boos, zeker niet voor Roelof. Het was tenslotte zijn zwaard. Je kunt niet zomaar een schildknaap van zijn zwaard beroven! Maar er valt niets meer aan te doen. Het belangrijkste is dat ze straks gaan proberen om het gat in de tijd te zoeken. En die crater in het bos. Ze moeten Roelof weer thuis zien te krijgen. Want wat als dat niet meer kan?

Blauw licht

Ze hebben bij het fietsenhok met elkaar afgesproken.

Het wachten is weer op Meindert,' zucht Danny. Maar hij is nog niet uitgesproken of daar komt Meindert al aanslenteren.

'Relax,' zegt Meindert. 'Haast en spoed zijn zelden goed.'

'Ja, ja,' moppert Bjorn, 'je bent gewoon zo langzaam als dikke ...'

'Kom, jongens, we gaan!'

Casper fierst voorop. Roelof houdt voor de zekerheid zijn ogen de hele weg weer dicht. Hoe dichter ze bij het bos komen, hoe stiller het groepje wordt. Ook deze keer fietsen ze door tot aan de slagboom.

'Zo, mannen,' zegt Brian gespannen, 'we zoeken dus het gat of de krater. Als het kouder wordt, moeten we oppassen. Straks is een van ons ervandoor.'

Daar hebben ze het al eerder over gehad. Als het gat echt bestaat, kan het een groot gevaar betekenen. Ze moeten dus heel voorzichtig zijn.

'Laten we bij de greppel beginnen!' stelt Stefan voor.

'Daar was het wel koud, maar ook veilig, want niemand van de klas is verdwenen.'

'Weer een helder moment van meneer Elgersma,' grapt Casper plechtig.

'Weet je nog waar je bent terechtgekomen, Roelof? Was het ver van de plek waar Brian je zwaard heeft gevonden?'

Roelof schudt zijn hoofd. 'Ik weet het niet precies. Jullie bos ziet er heel anders uit dan in mijn tijd. Maar ik zag wel een blauw licht.'

'Goed opletten dus!'

Een beetje huiverend gaan ze op pad. De greppel is al snel gevonden, en ook de plek waar het zwaard in de grond was gestoken.

'Voelen jullie dat ook?' Roelof staat stil. 'Het is minder koud dan gisteren.'

'Nu je het zegt.' Brian kijkt hem angstig aan. 'Het is zelfs een stuk minder koud! Zou dat betekenen dat het gat kleiner is geworden, of erger nog ...' Brian rilt even. '... dat het gat verdwenen is? Wat als je niet meer terug kunt?'

'Ja, lekker!' Meindert geeft een trap tegen een boom. 'Ga hem even bang maken, ja?'

'Sorry hoor.'

Ze kijken elkaar met grote ogen aan.

'En nu?'

'Blijven opletten,' zegt Stefan ernstig. 'Roelof, alleen jij weet hoe het gegaan is. Waar was je en waar ging jé naartoe?'

'Ik viel dus hier,' mompelt Roelof, 'en ben toen nog

een stukje ...' Hij twijfelt even en kijkt langzaam om zich heen. '... ik denk die kant op gerend!' Roelof wijst naar het oosten. Ze buigen zich over de kaart. 'Klopt, die krater ligt meer naar het oosten. Zien jullie dat? Daar zijn we met de klas ook niet geweest, De spanning is inmiddels om te snijden.

Ze lopen naast elkaar als een slinger van jongens. Het bos is hier dichtbegroeid en overall liggen ontwortelde bomen op de grond. Overwoekerende slingerplanten maken het lopen moeizaam en lastig.
'Ik krijg het iets kouder!' roept Bjorn na een paar minuten. 'Voelen jullie dat?'
'Ik voel het ook!'

'En ik ...'

'Hmm,' merkt Roelof op. 'Het is lang niet zo koud als gisteren. Is dat geen slecht teken?' Brian buigt zich over de kaart. 'Volgens mij moeten we er bijna zijn.'

'Daar!' gilt Casper. 'Kijk daar! Er schijnt een klein beetje blauw licht daar tussen die braamstruiken!' Ze gluren voorzichtig tussen de takken door. De scherpe doorns krasSEN in hun handen.

'Het is maar een heel klein beetje blauw,' zegt Stefan nuchter. 'Je moet wel erg goed kijken, zeg.' Meindert geeft hem een zetje. 'Blauw is blauw!' Voetje voor voetje schuifelen ze om de struiken heen.

Dichter- en dichterbij.

'De krater uit de legende,' fluistert Brian vol onzag. 'Zien jullie dat? De legende is de waarheid! We hadden gelijk.'

Vanuit de krater schijnt een blauw licht met een donker gat in het midden. Groot kun je het niet noemen. Vol onzag kijken ze er een poosje naar. Ze zijn sprakeloos.

‘Wel, eh,’ zegt Brian aarzelend. ‘Dit is het dan. Je kunt naar huis, denk ik.’

‘Ja,’ zegt Casper. ‘We zullen je missen, man!’ Hij pakt Roelof bij zijn schouders beet.
De andere jongens knikken.

‘We hebben het gat gevonden. Roelof de schildknaap kan weer terug naar zijn eigen tijd!’

‘Ja.’ Roelof wrijft over zijn armen. ‘Maar het gat is wel veel kleiner dan ik me kan herinneren.’
‘Kleiner?’

‘Nu je het zegt ...’ Casper kijkt verschrikt op. ‘Het gat lijkt wel te krimpen! Straks past Roelof er niet meer doorheen. Kijk dan! Het krimpt!’
Nu zien ze het allemaal. Het lijkt wel of het licht heel langzaam dooft, alsof het wordt opgenomen in de aarde.

‘Merlijn!’ roept Roelof.

‘Snel! Snel! Je moet gaan!’

‘Ik weet niet wat ik moet zeggen,’ zegt Roelof.
‘Niets, ga!’

‘Nu!!!’ roepen ze door elkaar heen.

Roelof knikt. ‘Dank jullie wel. Het was, eh ... cool!’
En met die woorden stapt hij het licht in.
‘Pas op voor struikrovers!’ roept Brian hem nog na.
Maar Roelof is al verdwenen ...

Epiloog

Van: Roelof van Wold <roelofv.wold@kasteelnet.nl>

Onderwerp: weer thuis

Datum: 24 september 1481

Aan: Brian Blom <briambлом@planet.nl>

Hoi Brian,

Het is gelukt! Ik ben weer terug op het jachtslot. Toen ik het licht in stapte, kwam ik inderdaad terug in mijn eigen tijd. Maar wat schrok ik toen ik aankwam. Ik dacht eerst dat het plan mislukt was. Er zoefde een auto over de opritlaan! En er stonden allemaal rare, ronde dingen op het dak. Het lijken wel reuzenborden. Ze schijnen schotels te heten.

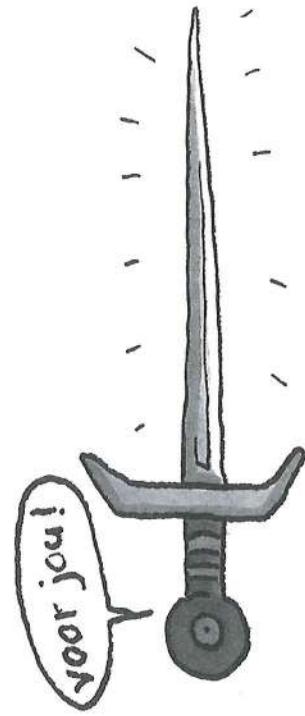
Het gat in de tijd heeft hier de toekomst versneld. En niet zo'n klein beetje ook! Want wat stond er in het verblijf van de schildknapen? Jawel, een hele computer!

Ik ben er nog niet zo handig mee, maar dat komt vast wel goed. Zo'n ding is echt vet!

Ik moet je iets vertellen. Vrijdag op school hoefde ik helemaal niet naar de wc. Ik heb het zwaard stiekem meegenomen en onder de dikke trui verstopt. Ik

wilde niet dat mijn zwaard naar de politie ging. Het is immers ons zwaard. Het heeft ons verbonden, net zoals het gat in de tijd. Nu is het voor jou. Kijk maar eens onder de puinzooi op je bureau! Ik was ervan uitgegaan dat je die een dezer dagen een keer moet opruimen ... Wees er zuinig op!

Tot mails!
Roelof

Gebaseerd op een echte gebeurtenis

Dit boek is niet zomaar een boek. Een heleboel dingen die erin staan, zijn echt gebeurd. Natuurlijk bedoel ik dan niet het gat in de tijd en ook niet dat Roelof uit een ver verleden kwam. En al helemaal niet dat Roelof en Brian voortaan gezellig kunnen mailen ... Dat heb ik gewoon lekker verzonnen!

Om te beginnen zijn alle personages echt. Het gaat hier om de kinderen uit leerjaar 6 van de Claus-school uit Steenwijk. En natuurlijk meester Simon, juf Heleen en Tanja. Ik kon niet alle namen gebruiken; dan zou het verhaal te onrustig worden. De klas is écht een middagje op de fiets naar het bos gegaan om paddenstoelen te zoeken. En ja, Brian heeft écht een zwaard gevonden. Geen blindkend zwaard, maar een zelfgemaakt zwaard vol met roest. Casper (mijn eigen zoon) heeft de hoes van het zwaard gevonden.

Ik wilde dat de kinderen me zouden helpen met het bedenken van dit boek. Het is tenslotte hún verhaal! Het idee waar ik het meest mee kon, zou ik uitwerken. Brian, Meindert en Stefan kwamen op

het idee van een vluchtende ridder die in een andere tijd terechtkwam.

Maar niet alleen Brian, Meindert en Stefan hadden goede plannen. Iedereen had wel een goed idee. Ik moest er één kiezen. Ook Casper en Frans, bedankt voor het meedenken tijdens het eten!

Dank jullie wel allemaal, dit boek is vóór jullie en ván jullie!

Daniëlle Schothorst

*Ryanne Bekius
Brian Blom
Gervin de Boer
Casper Dijksma
Eva Doorten
Stefan Elgersma
Bjorn Epema
Esther van Erven
José de Groot
Meindert de Haan
Thijmen Hagen
Divinia Hetebrij
Myrthe Klaver
Marije Meinen
Richelle Mendel
Roegina Ofrein
Esme van Pelt
Danny Potkamp
Annarens Tigchelaar
Heleen Versteeg
Vera Vos
Samantha Westerveen
Noa Wijnen
Stagejuf Heleen Hoekman
Tanja van Hattem
Meester Simon Bijl
Frans Steine*